

Sygn. akt III CNP 78/07

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko S. P.

o ustalenie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku najmu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 listopada 2007 r.,

na skutek skargi powódki

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 listopada 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Na skutek apelacji pozwanego S. P. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 kwietnia 2005 r. w przedmiocie ustalenia bezskuteczności wypowiedzenia stosunku najmu, wyrokiem z dnia 7 listopada 2005 r. Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo, zasądając od powódki M. K. na rzecz pozwanego zwrot kosztów postępowania za pierwszą instancję oraz za postępowanie odwoławcze.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, opartej wyłącznie na podstawie naruszenia prawa materialnego, powódka powoływała się na niezgodność wyroku Sądu Okręgowego z art. 11 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 z późn. zm.), a nadto z art. 42 § 1 k.c. w zw. z art. 178 § 2 k.r.o. i art. 156 k.r.o. oraz art. 209 k.c. Pełnomocnik skarżącej wywodził, że przez wydanie orzeczenia została wyrządzona powódce szkoda w bliżej nieokreślonej kwocie, polegająca na utracie tytułu prawnego do lokalu i zagrożeniem eksmisją a także zobowiązaniem do opłacania odszkodowania za zajmowany bez tytułu prawnego lokal. Nadto strona skarżąca podnosiła, że od wyżej wymienionego wyroku nie przysługiwała skarżącej „kasacja”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Elementy konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wymienione w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c., stanowią, podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej, „cechy kreatywne” tego środka prawnego, bez których nie można w ogóle stwierdzić, aby pismo nazwane „skargą” w istocie nią było (postanowienie SN z dnia 27 października 2005 r., V CNP 23/05, LEX nr 186767).

Przedmiotowa skarga nie czyni zadość wymaganiom art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c. Pierwsze z tych wymagań nie zostało przez skarżącego spełnione, gdyż skarżąca nie uprawdopodobniła wyrządzenia jej szkody przez wydanie zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, uprawdopodobnienie szkody oznacza złożenie przez skarżącego oświadczenia, iż

szkoda wystąpiła — ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru, wraz z powołaniem się na środki dowodowe, które zdaniem skarżącego stanowią uprawdopodobnienie szkody (tak m.in. postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżąca w sprawie niniejszej nie oznaczyła w ogóle rozmiaru prawdopodobnej szkody, która została jej wyrządzona. Należy zresztą zwrócić uwagę, że w prawomocnie zakończonej sprawie przedmiot rozstrzygnięcia obejmował żądanie najemcy ustalenia dalszego istnienia stosunku prawnego najmu, a nie zasądzenie świadczeń wynikających na tle tego stosunku. W związku z tym trudno dostrzec jakikolwiek związek pomiędzy prawomocnym orzeczeniem a uszczerbkiem po stronie powódki.

Gdy chodzi o wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., stwierdzić należy, że powódka nie wykazała, iż wzruszenie orzeczenia przy pomocy innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Od wyroku wydanego po dniu 6 marca 2005 r. stronom przysługuje, w związku z brzmieniem art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej. Nie jest on tym samym, co dotychczas obowiązująca kasacja. Powódka w żaden sposób nie uzasadnia, dlaczego skarga kasacyjna od prawomocnego orzeczenia jej nie przysługiwała, a także czy i dlaczego nie mogły być od niego wywiedzione inne środki prawne, zwłaszcza w postaci skargi o wznowienie postępowania.

Mając na względzie powyższe, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należało odrzucić na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.